

Det, der bestaar.

Der Guds Ord behaarer evindelighed, (Ej. 40, 8).

Det at leve er for mig Kristus

af E. Christensen i "Mm's" Tidsskrift.

Der tales saa ofte om Kristendommen, som om det var dens Betydning at hjælpe Mennesker til at faa en god Død. Det er Grundtonen i adskillige kristelige Smaajournaler om Menneskers Omvendelse; Omvendelsen efter foran Dødens Port og som Beredelse til at faa en god og salig Død. Man kan af og til høre ikke saa lidt af den samme Tone hos stærke Opvækkelsesprædikanter. Og det er jo ganske rigtigt en stor og vigtig Side ved Jesu Kristi Evangelium, at det tager det store Spørgsmaal om Døden op og vil hjælpe os til at faa noget paa, hvorledes vi skal og kan faa en god Død. Men det er ikke hele Betydningen af vor Kristendom. Jesu Kristi Evangelium vil og kan ogsaa hjælpe os til at leve et godt og rigt Liv. Det minder Apostelen Paulus os om, naar han skriver: "Det at leve er for mig Kristus" (Fil. 1, 21.).

Da Apostelen skrev saaledes, sad han i et af Rom's Fængsler for sin Tros Skyld. Selv om der nu var Ublygt til, at han igen kunde komme fri derfra (Fil. 2, 24), havde han dog aabenbart set Døden ind i Sjænen, at det kunde ende med den. Og Ansigt til Ansigt med den havde han ligeom gjort sit Livs Regnskab op, hvad Livet vel var værdt for ham. Da er det, at han afslapper den Befendelse, at det at leve er for ham Kristus. Han vil aabenbart dermed sige, at det er Kristus, som giver hans Liv Indhold og Værd for ham. Men netop derfor er han ikke bange for, hvad der skal komme, enten det nu bliver Liv eller Død. Netop fordi han har Kristus til sit Livs Indhold og Rigdom, kan Livet ikke fælde ham. Den kan ikke tage Kristus fra ham, men skal inderligere føre ham hjem til "at være med Kristus". Derfor kan han lænede efter at bryde op; det vil i dybeste Forstand være en Binding for ham. Men han er heller ikke fed af at leve, om det saaledes er Guds Villie. Han beholder jo Kristus som sit Livs Indhold og Rigdom. Og saa kan han i hans Navn og Tjeneste arbejde videre paa at hjælpe de Kristne i Filippi og andre Steder fremad i Tro og Glæde. Derfor vil han gerne blive hos dem og er i sit Hjerte overbevist om, at Herren vil gøre det saaledes for ham.

Apostelens Ord er vel værd, at vi lægger os dem paa Sinde og prøver os selv efter dem, om vi tør og kan lide dem efter. Hvad duet vor Kristendom til? Vi vil sikkert alle gerne, at den skal kunne hjælpe os til at faa en god og salig Død. Men den vil og kan ogsaa hjælpe os til at leve et godt og rigt Liv, som virkelig er værdt at kalde det Naan. Og Livet ligger os dog nærmere end Døden; hvad Livet kan bringe os af Rigdom og Belsignelse, kan vi allerede her begynde at høre Gaan og Glæde af. Vort Liv er tillige Betingelsen for vor Død; som vort Liv er, saaledes bliver vor Død. Har vi ikke i vort Liv faaet Jesus Kristus til vort Livs Indhold og Rigdom, kan vi aldrig faa en god og salig Død, som kan føre os hjem til evigt at være med ham i hans Rige.

Det er slet ikke saa let at faa sit Liv, saa at det virkelig er værdt at kalde Liv. Det er vel noget, som adskillige af os har følt, naar vi rigtig kom til at tænke derover. Det er ikke nok, at vi er til og spiser og drikker og sover og maatte vokse derved. Saaledes lever Planterne og Dyrene, og de kan ikke naa højere. Men vi Mennesker kan ikke nøjes dermed, saa sandt vi da virkelig har forlovet os selv og vort Hjertes Trang. Vort Hjerte kræver, at vi skal kunne vinde et aandeligt Indhold i vort Liv og saa noget ud deraf, som kan have selvstændigt og blivende Værd. Vi kan

ikke nøjes med som Planterne og Dyrene at gøre noget Nytte i det store Verdenslivs Hus-holdning. Vi begærer at faa vil have ud af Livet; vi vil have Glæde og Fred og Lykke ud deraf; det skal give vort Liv Indhold og Værd.

Men saa gælder det om, at vi ikke bedrager os selv, naar vi søger og griber efter det, som skal bringe Glæde og Fred og Lykke ind i vort Liv. Der er mange, som mener at kunne finde Livets Lykke i Nydelse eller Arbejde, i Ege eller Magt, som denne Verden kan give. Det at leve er for dem et med at nyde eller at arbejde, at være anset eller at have Indflydelse og Magt. Men de bedrager sig selv; der er ikke i det altsammen nogen virkelig dyb og varig Glæde og Lykke i noget saadant. Der er intet deri, som kan frugtbarere Hjertet og fylde det med inderlig Tilfredshed og Fred og Glæde. Nej, mere, bestandig mere! saaledes lyder det med stigende Begær inde i den Sjæl, som søger sit Livs Lykke i at gøre deres Livs Gerning med Trofaste, fulde deres Plads i Hjemmet og i Samfundet, elske deres Familie og Venner og være det mest nyttige for dem og saa igen glæde sig over deres Kærlighed. Og der kan vel ikke jordstift og timeligt findes noget bedre at søge sit Livs Lykke i. Men selv der truer Jattigdom og Tomhed. Synden og Egenkærligheden kan forbitte saadanne Menneskers Liv for dem og tage Freden og Glæden fra dem. Og selv om de bliver saa nogenlunde jarede derfor, kan Livet gøre det tomt og fattigt for dem, saa at Glæden viger som om den aldrig mere skulde komme tilbage.

Nej, der er kun et Sted i hele den vide Verden, hvor vi virkelig kan finde og faa, hvad der i Sandhed kan gøre os lykkelige. Det er hos ham, der gav Livet Indhold og Værd for den store Hedningepøstel. Naar vi i Væn og Tro aabner vort Hjerte og Liv for Jesus Kristus som vor Frelser og Herre, da har vi Fred og Glæde og evig Lykke. Det kan give et Menneskehjerte Fred at turde tro paa Gud Faders Kærlighed, hvormed han har elsket os, saa at han har givet os sin enbaarne Søn til Frelser og i hans Navn og for hans Skyld tilgivet os alle vore Synder. Og det kan give et Menneskehjerte Glæde og Lykke at turde tro paa, at vi i vor Frelseres Navn har faaet Varnenavn og Værnet med ham til evig Tid hos Gud. Det kan i Ordets dybeste Betydning give et Menneskeliv Værd og Indhold og Rigdom. Og det er det store derved, at ingen Magt i Verden kan tage det allermindste af det altsammen fra os, ingen Magt uden vor egen Villie, om vi ligger Vej til Guds Kærlighed og Luffet vort Hjerte for den. End ikke Døden kan det, over vortandne Frelser har sejret over den, saa at vi kan leve vort Liv uden Frygt for den. Er han vort Livs Indhold, skal vi i al Evighed ikke blive fattige, men gaa frem fra Rigdom til Rigdom, dybere og dybere ind i vor Værnetes Besiddelse af Guds Kærlighed i vor Frelseres Navn, indtil vi hislet skal eje den i hele dens Højde, naar vi evigt skal være med vor Frelser.

Mormonkirkens autoriserede Bøger.

Falsk Erklæring og fordægtig Begrænsning.

Skrevet for "Daniseren" — af John Larsen.

Mormonbladet "Bifuben" i Salt Lake City erklærer under Dato af 4. Maj, 1911: "at de eneste autoriserede Skrifter, som Mormonkirken har, er: 1—Bibelen; 2—Mormons Bog; 3—Baptens Bog; og 4—Den kostelige Perle. I disse fire indholdes vor Lære, og dem anse vi for inspirerede og for vor Autoritet. Alle andre Bøger, Taler, osv. er underordnet disse."

Følgende Mormonkirkens egen

Udtalelse indeholdes dens "Guds Ord" altfaa i de her nævnte fire Bøger, — og kun i disse fire Bøger. Men saa har Mormonkirken forandret Udtalelse i denne Sag; gennem lange Tider troede den ikke saaledes. Der jaldes Kirken igen af sin egen autoriserede Erklæring.

I Mormonmissionens blomstrende Tider, da alt gik nogenlunde frødeligt til, og Mormonkirken uden tvivlsomt Modstand vandt Tilhængere i Europa og Tisindois, fordi Europæerne endnu ikke kendte Lærens dybe Fordybelse, da var denne Kirkes ledende Mand ikke saa nøjeregnende med, hvad der betragtedes som Guds Ord. Man gjorde ikke Begning paa, nogen Sinds at skulle blive toungtet til at forjare de mange Taler og Udrøst, som i Kirken tidligere Dage faldt fra de "inspirerede" Profeters og Apostlers Læber. Nu, da der taltes til Anbøer, gør Mormonkirken sine egne Ord til Løgn for at fælde de uindviede Vlaar i Sinene. Det skulde Mormonkirken ikke gøre; for det er den sikre Undergang. Derjom Mormonkirken ikke havde laude Profeter og Apostler i Kirken Grundloegselstid, saa maa den jo langt mindre have dem nu. Derjom dens Profeter og Apostler gennem Kirken lange Udviklingsperiode har faaet med falsk Lære, saa hviler Kirken jo paa en Løgn og har udvillet sig i Kraft af en Løgn. Skal vor Tro roffes paa de re's Tilfordelighed, der fatte Kirken ind i Verden, saa maa man jo antage, at intet af Mormonkirkens Lære staar til Troende. Man tænke sig for Eks. det farlige for Kirken i at gøre Pauli, Petri og de andre Apostlers Ord og Lære til Løgn, — ikke at tale om Kristi, — Kirkenkirkens Grundloeggers — Ord og Lære. Akkurat det samme Ræsonnement gælder med Senon paa Mormonkirkens. Mormonkirkens maa itaa eller falde med sine egne Profeters og Apostlers "inspirerede" Erklæring; det kan den ikke komme udenom uden at gaa til Grunde.

Vi skal saa betragte lidt af Mormonkirkens Lære om "Guds Ord" i den fundne Tid, saa kan Læseren selv se dem i Sagen. I et Skrift, der blev udgivet af Mormonkirkens Strelse i Liverpool i 1849, med Titelen "Mormonism Triumphant", findes der en Trosbefendelse, hvori det hedder:

"Vi tror, at Guds Ord er nedtegnat i Bibelen; vi tror ogsaa, at Guds Ord er nedtegnat i Mormons Bog, og i alle andre gode Bøger." Side 32.

Den Gang blev Pagtens Bog slet ikke nævnt; ikke heller Den kostelige Perle; og Mormonkirken begrænsede ikke "Guds Ord" til et vist Antal Bøger. At en Begrænsning, som den "Bifuben" nu fremstiller, heller ikke stemmer med Mormonkirkens almindelige Grundloegstælle, gennem de 80 Aar den har bestaaet, derved har vi nok af Beviser, baade i Mormonernes Taler og Skrifter.

Heber C. Kimball, en af de gamle Mormonapostler, siger i en Tale, holdt i Saltstaden den 26. November, 1854:

"Broder Brigham's (Youngs) Ord kommer til mig som Herrens Ord." — Journal of Discourses, 2. Aarg., Side 159.

Samme Mormonapostel siger i en Tale holdt den 19. Marts 1854: "Og Folket vil blive fordømt lige saa meget for Ulybighed mod Broder Brigham (Young), som de vil for Ulybighed mod Gud Herren selv, var han personligt her til Stede." — Journal of Discourses, 3. Aarg., Side 110.

Her har vi altfaa en Mormonapostels Vidnesbyrd for, at Brigham Youngs Ord var Guds Ord. Den samme Mormonapostel siger i en Tale, holdt i Tabernaklet i Saltstaden den 27. Januar 1856:

"Vig vilde det være lige meget, om der ikke fandtes en Bibel i tusinde Miles Næthed, eller nogen anden Bog eller Skrift; her er Draklerne levende i vor Midte, og vi modtager dem fra Dag til Dag, ved Ord fra Mund, fra en levende Mand, en Apostel, og gennem et Præstedømme, som lever i vor Mid-

te." — Journal of Discourses, 3. Aarg., Side 197.

I en Tale, holdt i Saltstaden den 9. Oktober 1852, siger Heber C. Kimball:

"Derjom Brigham (Young) byder mig at gøre noget, saa er det det samme, som om Herren havde befalet mig det." — Journal of Discourses, 1. Aarg., Side 161.

At Mormonapostlerens Ord var Guds Ord til Folket var ogsaa Mormondommer W. W. Phelps' Udtalelse. Han siger i en Tale, holdt i Saltstaden den 24. Juli 1851:

"Præsident Young og Naadgiverne, med de Tolv og Universitetets Embedsmænd: I er Salighedsens og Ulykts Hovedstolpe for denne Generation." — "Millennial Star", 1851, Side 309.

Utahs Senator, Need Smoot, gav den samme Udtalelse Udrøst, da han den 21. Januar 1905, blev forjort af Senatskomiteen i Washington, D. C. Her er hans Vidnesbyrd:

"Jeg tror, at enhver god Mand kan modtage Aabenbaring, men Præsident Smith (Mormonkirkens Præsident) er den eneste Mand, der kan modtage Aabenbaringer, som er bindende for Folket."

Disse Citater burde være tilstrækkelige til at bevise, at "Bifuben's" foregionne Begrænsning af Mormonernes "Guds Ord", ikke finder nogen historisk Støtte i Tiden fra Mormonkirkens Grundloegstælle og til Aaret 1905. Endvidere maa det jo være indlysende, at derjom Kirken nuværende Præsident, i Kraft af sit Embede som saadan, kan modtage Guds aabenbarede Ord til Mormonfolket, saa er det en stamlos Træthed og en lav Nedsættelse for Mormonerne at ville paa-taa, at en Mand som Brigham Young — der havde tusinde Gange mere Betydning, og med det samme Præstedømme og Embede — ikke har talt med Autoritet. — talt som Mormonkirkens Guds Ord. Mormonkirken vil benytte sig af et Aneb som dette, viser dens dybe Nald og dens nderst præfære og forværslede Stilling. Man havde ventet, at den i det mindste for Principets Skyld vilde have vedkendt sig sine egne Aabenbarere og Profeter. Mormonkirken er i Oplesning. Et Rige, som bliver jplidagligt med sig selv, kan ikke bestaa.

Var Mormonerne ærlige, og de havde den mindste Smule Logik, saa vilde de havde deres mangeaarige Autoritetens Guldighed. Nu søger de at vakte Skuden og Anvaret for den Række Markets Gerninger, som i forbigangne Tider er udsvøet i Utah, over paa Brigham Young og de Mænd, som med ham skrev Mormonkirkens Love i over 30 Aar. I Stedet for aabenbar at bekende de mange og skrædelige Vidfareller, som den ikke kan hverken nægte eller forsvare; saa gør Mormonkirken sine historiske Ledere umyndige og tilskriver disses lumefulde Indfald alt det, som den ikke ser sig i Stand til at forsvare. Den Stilling, som Mormonkirken her indtager, leder den imidlertid ind i en anden Snare, som kan blive lige saa bekværlig at redde sig ud af, som den første. Hvorfor blev Brigham Youngs' Ord Kirken's udsfribrede Lov, naar han ikke befalet Autoritet? Hvorledes kunde han modtage Aabenbaring, naar ikke han var Aabenbarer? Hvorfor højede hele Mormonkirken sig for hans Villie, naar hans foregionne Autoritet ikke havde Guldighed, — naar hans Ord ikke var "Guds Ord"? Vies ikke det skrædelige Modforjoning — som jo er en uigendrivelig historisk Rendsgerning — netop indført i Mormonkirken, fordi man troede, at Brigham Youngs og de tolv Apostlers Ord ligesaa meget var Guds Ord som Indholdet af Mormons Bog og Pagtens Bog? Var det ikke netop, fordi man vidste, at Brigham Young var faldet ved "Aabenbaring" og holdt den Isten-de og bindende Magt, at man daa hans og de tolv Apostlers Befaling hengav sig til Herkoneri? Mormonhistorien viser, at Brigham Youngs og Mormonapostlerens Ord altid gennem de fundne Tider har været "Guds Ord" til Mormonerne.

"Bifubens" Begrænsning gør hele Mormonbejagelsen til en eneste stor Modlignelse.

Disse Mænd, hvis Taler i "Journal of Discourses" jeg har bemærket, var altsaa faldte ved "Aabenbaring" og holdt Saliggørelsens Nøgler. Og dog nægter Mormonkirken i 1911 deres Talers Autoritet! Uforfaaeligt! Umuligt! Guds Ord kan ikke være dette i Dag og hin i Morgen. Sitterligt er Brigham Youngs Ord Autoritet. Paa hans Ord forandrede Mormonkirken sit Syn paa Kristus, paa Forjoning; ja paa den treenige Guds Væsen og Egenfæber. Paa hans Ord forandrede Mormonerne deres Grundfinn paa Liv og Død, paa Sand, Skold og Frelse. Paa hans Ord fattede de Mormons Bog over Bibelen og antog Abam for at være Gud. Jo, sandelig var hans "inspirerede" Taler i "Journal of Discourses" det rene Gudsord til Mormonerne, gennem hans lange Herredømmes Tid. Mormonkirken har aldrig haft noget Ord, der havde mere Autoritet, end det, som Brigham Young talte, og det ved Kirken meget godt. Men Sandheden er den, at Mormonkirken frugter sine egne autoriserede Skrifter og Bøger; den har tabt Modet; den kan ikke itaa for disse formædelige, ufornemmelige og forjædelige Ting, som dens egne Aabenbarere og tolv Apostle udtalte som Guds Ord for et halvt Arhundrede siden, og hvorpaa Mormonkirken hviler som paa sin Grundbofd. Saa indskrænker Kirken sine autoriserede Bøger. Den vil trække sig ud af stamnen under Dækket af en Inedige, men bevidst Løgn. Det skulde den have ovet, medens Brigham Young levede, saa havde den faaet med ham at gøre; for ham skal det ikke liges paa, at han frøgtede. Den vilde og sanatiste Egentyrer trobede alt og alle. Men nu er han død og Mormonkirkens nuværende Ledere er bløde Svæklunge i Sammenligning med ham. Nu vil Kirken lyve sig til en historisk Næfærdighed, som ikke tilkommer den. Det Sægelis, som Sandheden i det tyvende Arhundrede faaer ad over Gedenfabet og Uegnen, kan Mormonismen ikke taale; de stærke Straalar blandet og i Forvirringen og Temtionen gør Mormonkirken sit eget Oprindelsesprincip til den store, selvmobdiggende Løgn, som det i Sandhed er.

Danste i Amerika.

Pastor Benedict Nordentoft i A. J. H. M. (Referat.)

II.

Paa alle de indnærede latter Sjæmlængslen sit Prag. En irsk Kvinde viste paa Dødslejet Præsten et Alsverblad, som saa i hendes Vibel; det havde fulgt hende hjem fra. "Jeg ved, mine tære venter paa mig i Himmelen," sagde hun, "men tror De ikke, min Sjæl faar Lov til paa Vejen hjem til Gud at fløve hen over Irlands grønne Sletter?" En gammel Irlander, hvem man spurgte, om det var svært at skulle skilles fra Livet, svarede: "Ja, men det var tusinde Gange haardere at rejse bort fra Irland."

Skandinaverne

derovre er overmaade velsete. Det har i Karens Tid gennemgaaende været strabomne Folk, ikke Eventyrene, men — især blandt Landbefolkningen — Mennesker, som vilde arbejde, deje ondt, spare for at bygge sig et godt hjem op. I Staten Winelota er en Sjettedel af Befolkningen Skandinaver; Gvernøren er i Sjælliffet en Svensker. I Chicago er der saa mange danstalede, at kun København, Aarhus og Odense har flere; der er 7 dansk-lutheriske Menigheder; en halv Million danstalede regner man i samtlige Stater.

Mandt Kirkesamfundene er det hønske det ældste og største. Det har 600 svensk-lutheriske Præster og en Formue paa 23 Millioner Kr. Den skandinaviske Tilstrømning har stor Betydning for Lutherdommen i Amerika.

De skandinaviske Folk har saa godt som intet med hinanden at gøre derovre. Danste og Nordmand

Dnffes!

En Mand eller en Kvinde i enhver By og Bygd til at repræsentere os og virke som Agent for Salget og Udbredelsen af vore imponerende norske Delikatesser, saafom norsk og islandsk Fæstid, Anchovis etc.; Fiske Groceries, Kaffe, The og Krydderier; Specialiteter saafom norsk Brin-gebærst, Lytebærst, Lytebærst, Lytebærst samt Lumbins Condenserede Cneberst. Af en 25 Cents Flaske kan enhver Husmoder paa et Minut let tilberede 5 Galloner perlede, smumende Cneberdriffe, Verdens fornemste Familiedrik. Ved Deres Grocerymand om at staffe Dem en Flaske eller send \$1.00 til os for fire Glasfer Cneberst.

Lumbins Cneberdriffe, det eneste rechte, er alkoholfrit, mere velsmagende end Root- eller Lager-beer, berømmes af medicinske og kirkelige Autoriteter. Agenter kan begynde uden Benge og Staffe sig store Indtægter ved Salget af Kondenseret Cneberst og vore øvrige Familie-Præparater. Send os Deres Navn og Adresse. Vi skal strax staffe Dem i denne Forretning frit. Lumbins Lumbin & Co., 117-119 North Elizabeth Street, Chicago, Illinois.

EN GOD FARM.

Hvis De ønsker at købe en god Farm her De sende efter min Prilisteged beresiver over 30 Godtkebet af opdyrkede Farme i det bedste Næveri- og Kartoffel-Distrikt i Nordvesten. Det største skandinaviske Settlement i Amerika, nær ved Skoler, Kirker, gode Markeder, godt Vand, god Jordbund, og tæt ved Indøer. E. AKERSON, LINDSTROM, MINN.

STAMMEN

og andre Talefejl helbredes fuldstændigt i kort Tid. Vor Methode hviler paa 20 Aars videnskabeligt Studium og praktisk Erfaring i Behandling af Talefejl i alle Lande i Europa og Amerika. Anbefalet af Læger, Skole-Autoriteter, Præster og Hundreder af helbredede Elever. Skole og Hjem laude for Børn og Voksne. Her send Dem til os personligt eller skriftligt for Op-lysninger, Katalog, m. m.

The Duke School for Stammerers Address: W. M. DUKE, Principal, 190. 3rd AVE. S., MINNEAPOLIS, MINN.

forjogte Menighedsfællesskab, men stiftes snart. Den danske Indvandring begyndte ca. 1850. 1842 lejede en Kvinde — Martha Masmusdatter fra Væro; fra Døerensen sendte hun hjem en Sang: "Saa vil vi nu lide hverandre Jarvel". Der er paafaldende mange Grøberg derovre og Folk fra Rosen og Vestjylland. Brevene, som kom hjem, virkede agitatortisk, kaldte paa de unges Udvælgelse.

Føst ient begyndte den danske Kirke et Arbejde blandt de udvandrede Landsmænd — ligesom der i Sjælliffet intet dansk kirkefælt Arbejde er bligndt vore Tilvinder af Landsmænd paa Ny-Zealand og i Australien, isent det vilde have stor religiøs og national Betydning, og isent ingen Dydage skulde gnes at ligge os nærmere.

1870 tog den første danske Præst derovre; 1872 grundlagdes det første dansk-lutheriske Kirkesamfund; og det blev nu — trods daarlige Kaar — en Opgangstid med storlaaet Ojfervillighed. En dansk Digtning bragt frem, Salmelæng og Fæderlandsfang (Frederik Grundtvig, Andam Dan o. s. l.), der saa udmærket kan taale Sammenligning med den hjemlige.

Omkring 1890 forplantede den kirkefælige Spid herhjemme sig til Amerika; man launede betydelige Mænd, der kunde holde igen paa de hberliggaaende, og et Brud stete mellem et mere grundbofd og et mere indre-missionisk Kirkesamfund — et Brud, som voldte Fortraad og Sorg i mange Hem, og som endnu ikke er lagt. Paa den anden Side er der siffert efter Brudet udrettet mere Misjonsarbejde.

Der er 250 danske Kirker, lige saa mange Præstegaarde, mange Foramlingshuse, Børnehjem osv. Der er dansk Børnefæle paa Væ-